



I.

Години наред чувах тоя вик из улиците на големия град. И често срещах едър, прегърбен старец с голям бъкъл на гърба му.

Вървеше наведен той, подпираше се с дебела таяга и от време на време подвикваше:

— Оцет!.. Оцет!..

Обут беше в цървули. Облечен и зиме и лете в дълго палто. На гърба на палтото имаше защита кожа, там където носеше бъкъла с оцета.

Срещах стареца в центъра на града, срещах го и в най-крайните квартали. Върви, върви и подвиква:

— Оцет!.. Оцет!..

Летос през един горещ юлски ден, го видях на хълма над града. Там, откъдето се вижда целият град като на длан. Видях го седнал под сянката на стария дъб. Седи, а погледът му блуждае далече, далече нейде към Стара планина.

Приближих го. Той чу стъпките ми, обърна се и поиска да скочи и избяга. Отдавна се канех да видя по-отблизо тоя чуден старец и му заговорих бързо:

— Стой, стой, дядо! Почивай!.. Много е горещо, къде ще ходиш по тая горищина? Ще седна и аз на сянка да почина.

— Седни ти!.. За мене няма почивка! Аз трябва да вървя, — рече старецът с дълбока въздишка и се нареди пак да стане.

— Чакай, поседи малко. Къде ще ходиш в тоя пек? Оцетът ще възври! Па и кой ли ще купува в тая жегата?

— Никой да не купува, аз трябва да нося, да вървя, да викам!.. Такава е съдбата ми, такава е клетвата ми!

— Клетва ли, каква клетва? Моля те, ако обичаш, разкажи ми, — замолих го аз.